

er vist en vanskelig Ting. Af Agerhøns findes der rundt om i Landet hele Flokke, som ere befængte med Tuberkulose og med det, som meget værre er, nemlig noget, som ligner Spedalskhedssyge, idet Kløer og Fødder paa dem visne hen og de faa store Knuder paa Næbet, saa at hele Næbet undertiden visner bort. Komme saadanne Hønsflokkede under sagkyndig Behandling f. Eks. paa et Gods, vil Skytten hurtigt raade Bod derpaa, idet han skyder hele Flokken ned. Men det gaar ikke ganske saaledes, naar de findes paa Bøndernes Jorder, hvor der i Flæng skydes af den ene eller den anden, som maaske ikke har den rette Jagtforstand; der ville de kunne leve videre og maaske kunne bringe Faren videre.

Jeg har villet nævne dette, ikke fordi jeg mener, vi skulle udvide Kontrollen saaledes, at vi gik rundt og passede paa vore Agerhøns i levende Live, men fordi jeg ønsker at minde om, at vi, som der staar i Salmeverset, „gaa i Fare, hvor vi gaa“. Vi kunne ikke kontrollere saaledes, at der ikke findes en lille Mistelten, der ved en eller anden Lejlighed har holdt sig skjult og kan hidføre Fare.

N. C. Christensen: Der blev af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) rettet den Kritik mod mig, at jeg havde anført, hvor mange Kreaturer der vare syge, men ikke, hvor mange der bleve kasserede. Det er imidlertid ikke berettiget. Jeg nævnedes, hvor mange der vare syge, hvor mange der bleve satte i 2den Klasse, og at Resten blev kasseret. Naar jeg har nævnt Tallet paa dem, der bleve slagtede, de, der bleve satte i 1ste og 2den Klasse, og udtalte, at Resten blev kasseret, er det ikke noget vanskeligt Regnestykke at regne ud, hvor mange der bleve kasserede. De Oplysninger, som det ærede Medlem fremkom med om det Antal, der blev kasseret i 1903, vare rigtige, men de Dyr, der bleve kasserede, ere jo ikke de eneste, man skal passe paa. De, som komme i 2den Klasse, stemples saaledes netop for at gøre Køberne opmærksomme paa, at det er Kød, som skal behandles paa en særlig Maade, skal koges eller steges særlig godt for at sikre Menneskene imod Smitte derfra. Saa er der endelig de Dyr, som naa at komme i 1ste Klasse, men som alligevel have vist Sygdomssymptomer. Der er det ikke tilstrækkeligt, at Dyrlægen konstaterer, at der er Sygdom til Stede, men han bør, forinden han giver Tilladelse til, at

et saadant Kreatur udføres fra Slagteriet, sørge for at fjerne de syge Dele fra Kreaturet i saa stor Udstrækning, at Resten kan være sund og frisk. Dersom Kreaturerne ikke skulle kontrolleres, har man saa Garanti for, at noget saadant sker? Det kan være, at der er en Del Slagtere, der ved det Kendskab, de i deres Praksis have faaet til Tuberkulose hos Kreaturer, ville være i Stand til at bedømme Kødet tilnærmelsesvis rigtigt og fjerne de angrebne Dele, men man har dog større Garanti for, at dette sker, naar det er uddannede Kontrolører, der have den Op-gave at paavise, hvor meget der skal fjernes. Det vil i alt Fald for dem ikke komme til at spille nogen Rolle, om der gaar et Par Pund Kød mer eller mindre med af det, som skal kassereres. Man vil altsaa indse, at selv for de Dyrs Vedkommende, som ikke blive kasserede, spiller Kontrollen, navnlig naar den foregaar paa selve Slagtehusene, en betydelig Rolle.

Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) fremhævede, at jeg skulde have gjort gældende, at Udgifterne ved Slagtehusene og Kontrollen skulde afholdes af Afgiften af Kontrollen. Det har jeg ikke sagt. Det, jeg gjorde gældende, var, at naar man beskyldte Kommunerne for at have anvendt Indførelse af Kontrol og Oprettelse af Slagtehus til at skaffe Byerne et godt Aktiv, var dette ikke rigtigt. Jeg paaviste, at det for Aalborgs Vedkommende er saaledes, at Slagteriet og Kontrolstationen ikke kan forrente sig og svare sine Afdrag. Men dette er alligevel for mig noget ganske underordnet. Jeg har ikke noget imod, at det kommer til at koste Byerne en mindre Kapital aarligt at indføre den Kontrol, som der maa kræves af Sundhedshensyn. Derimod finder jeg det urigtigt, naar man fra visse Sider har gjort gældende, bl. a. ogsaa fra den højtærede Justitsministers Side, at man kan ophæve Afgiften og altsaa overlade til Byerne, om de ville foretage Kontrollen eller ej, de maa blot i bekræftende Fald selv afholde Udgifterne derved. Jeg mener, at det ikke er berettiget at paalægge Kommunerne en saadan Udgift. For Aalborgs Vedkommende var Udgiften i 1902: 29,620 Kr., i 1903: 27,900 Kr. Det er altsaa ikke Smaabeløb, det her drejer sig om, og hvoraf man vil afskære Kommunerne fra at kunne indvinde noget til Fordel for Kommunekassen. Dersom det endda var saaledes, at Kontrollen alene kom Kommunens Indbyggere til gode, vilde det Ræsonnement slaa til, som